

REBECCA JAMES

FEMEIA DIN OGLINDĂ

Capitolul 1

Londra, 1947

– Alice Miller... trezește-te, pentru numele lui Dumnezeu.

O fi observația arogantă a doamnei Wilson cea care mă trezește din reverie la ora unsprezece sau botul cald al setterului irlandez, rezidentul de la „Quakers Oatley & Sons“, care se freacă de picioarele mele. Mi-e greu să-mi dau seama ce s-a întâmplat prima dată.

– Sunt trează, îi spun, gășind urechile calde ale câinelui sub biroul meu și mângâindu-le cu degetele.

Jasper respiră satisfăcut pe nas și lovește cu coada de pardoseală.

– Nu vedeți că am ochii deschiși?

Doamna Wilson, administratoarea scorțoasă a firmei, trage o vreme din țigară, sugându-și obrazii. Ea suflă un nor de fum înainte să o stingă într-o scumieră. Își împinge ochelarii pe nas.

– Eu n-aș zice că dacă îți ții ochii deschiși înseamnă că ești trează, domnișoară Miller. Ea bate cu degetele pe mașina de scris. Și un prost și-ar da seama că ești pierdută în gânduri. Ca de obicei.

Dacă aș putea contrazice această acuzație, aș face-o. Dar ea are dreptate. Nu este prea interesant să fi secretara unui avocat, iar amintirile îmi distrag prea des atenția. Asta nu este viață, căci eu am cunoscut viața. Oare n-am cunoscut cu toții viața – și moartea – în moduri imposibil de descris? Dar acum, la doar doi ani după terminarea războiului, când mă uit în ochii lui Jean Wilson, care sunt la fel de lipsiți de viață și de cenușii ca străzile orașului, este ca și

când lumea aceea nici n-ar fi existat; ca și când aș fi visat cu ochii deschiși. Mă întreb ce a pierdut doamna Wilson în acești ani. Este ușor să crezi că pierderea ta este mai mare decât a altora, dar apoi îți aduci aminte: a mea este o singură poveste, o singură notă pe portativ care, dacă va fi cântată mulți ani de acum înainte, se va pierde printre celelalte note cântate de orchestră.

Jasper iese de sub birou și se cuibărește pe covorul de lângă fe-reastră. Între timp, eu aud scârțâitul frânelor de autobuz și claxonul unei mașini.

Telefonul sună.

– Bună dimineața, „Quakers Oatley“?

Așteptăm telefonul unui client cicălit, însă spre surprinderea mea, nu este el. Pentru o clipă, aud pârâitul liniei și ecoul slab al unui alt transfer, înainte ca o voce ageră să se prezinte. Eu strâng receptorul în mână. Tac suficient de mult timp ca să-i stărnesc interesul doamnei Wilson. Ea îmi aruncă o privire pe deasupra ochelarelor.

– Desigur, zic eu, după ce ascult ce are de zis el. Vin imediat.

Pun receptorul jos, îmi iau haina și deschid ușa.

– Unde pleci?

– La revedere, doamnă Wilson! Îmi iau haina pe mine. La revedere, Jasper!

Este ultima oară când îi voi mai vedea.

*

Mirosul din metrou este la fel cu cel din timpul războiului – ranced, acru, înăbușitor din cauza trupurilor îngrămădite. Lângă mine, pe peron, se află o femeie cu copiii ei: îi trage o palmă peste mână unuia din ei și îl ceartă, apoi îi trage pe amândoi lângă ea când vine trenul. Mi-o imaginez aici în timpul Blitz-ului¹, când copiii erau mici și îi ținea lipiți de ea în timp ce cădea cerul.

¹ Bombardarea continuă a Regatului Unit de către Germania nazistă în perioada 7 septembrie 1940 – 10 mai 1941, în cel de-al Doilea Război Mondial. (n.tr.)

Iau trenul spre Marble Arch, repetând adresa pe drum. Clădirea este mai aproape decât am crezut și, pentru că am ajuns mai de- vreme, intru într-o cafenea și comand o ceașcă de ceai. Îl beau încet, fără să-mi scot pălăria de pe cap. La masa de lângă mine, un bărbat taie o felie de pâine prăjită cu ou ochi, însă gălbenușul sare din farfurie și mărgeaua portocalie aterizează pe fața de masă din mușama cadrilată și unsuroasă. El o șterge cu degetul.

Țin anunțul în poșetă de o lună. Nu am crezut că ar putea ieși ceva din asta; oportunitatea părea prea de nișă, prea puțin probabilă, prea convenabilă. „SE CAUTĂ URGENT GUVERNANTĂ, CONACUL FAMILIEI, POLCREATH“. L-am zărit în timp ce făceam pauză de-un sandwich, pe ultimele pagini ale unui ziar local pe care doamna Wilson îl adusese din sud-vest, unde petrecuse un weekend prelungit.

Acum îl desfac și îl citesc din nou. Nu există alte informații, nimic despre oamenii pentru care voi lucra sau cât timp va dura această slujbă. Mă întreb dacă nu cumva asta m-a atras de la bun început. Viața mi-a fost plină de incertitudini: fiecare zi era incertă, fiecare răsărit și fiecare apus pe care ne așteptam să nu le mai vedem, fiecare noapte, în timp ce așteptam să cadă bombe și să înceapă focurile de armă, era un timp suplimentar pe care îl aveam la dispoziție din întâmplare. Nesiguranța a fost cea care m-a ținut în viață, știind că momentul pe care îl trăiam atunci nu putea dura o veșnicie și că următorul va veni în curând, un moment al schimbării, al noutății, pământul care se va mișca sub picioarele mele și mă va face să merg mai departe. La „Quakers Oatley“, pământul este lipicios, atât de lipicios încât simt că mă sufoc.

Ceaiul este calduț în ceașca crăpată din teracotă maro, iar la suprafață plutește descurajator o firimitură de lapte praf. Bărbatul de lângă mine zâmbește și își deschide ziarul: „India își câștigă independența: domnia Marii Britanii a luat sfârșit“. Simt că vrea să-mi vorbească și mă ridic în picioare înainte s-o facă, îmi închei nasturii de la haină și îmi verific reflexia în geamul murdar. Deschid ușa cafenelei, iar clopoțelul sună slab.

Aici este, așadar. Nr. 46. Peste drum, se ridică o casă rafinată, cu ușa neagră și lucioasă și clopoțelul de cupru lustruit, care se prezintă ca un dar frumos ambalat pe care degetele mele nerăbdătoare, dar temătoare, abia așteaptă să o deschidă. Mă simt în dezavantaj, înainte să încep. Eu am nevoie de această slujbă mai mult decât are ea nevoie de mine. Slujba aceasta este șansa mea de a pleca din Londra, de a lăsa în urmă trecutul și secretele mele. Slujba aceasta înseamnă evadare.

*

– Bine-ați venit, domnișoară Miller. Luați loc, vă rog.

Îmi scot mănușile și le așez cu grijă pe birou, înainte să mă răzgândesc și să le bag în poșetă. Țin poșeta în brațe, însă, pentru că nu am unde să îmi pun mâinile, o așez pe jos, în dreptul gleznei.

El nu pare să observe acest gest sau poate este prea politicos ca să îl bage în seamă. În schimb, scoate un dosar din sertar și îl frunzărește câteva clipe. Creștetul capului îi este chel și lucios ca marmura atunci când și-l apleacă.

– Vă mulțumesc că ați venit atât de repede, zice el, schițând un zâmbet. Clientul meu, după cum veți înțelege, preferă să fie discret, iar acest lucru înseamnă adeseori obținerea de rezultate în timp cât mai scurt. Am prefera să lămurim lucrurile cât mai repede posibil.

– Desigur.

– Aveți experiență cu copiii?

– Am avut grijă de copiii vecinilor înainte de război.

El încuviințează din cap.

– Copiii clientului meu au nevoie atât de un tutore, cât și de îndrumare spirituală. Ne interesează programa școlară, dar și o educație atotcuprinzătoare în ceea ce privește științele naturii, artele, sporturile și jocurile și, firește, perfecționarea etichetei și a virtuților.

Eu îmi îndrept spatele.

– Firește.

– Gemenii au opt ani.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei pentru prima dată și sunt pătrunzători și sticloși ca ai unei ciori.

– Prea bine.

– Mă tem că aceasta nu este genul de slujbă la care să renunți după o lună, zice el. Dacă vă va părea greu, puteți începe instruirea prin a-i învăța pe acești copii ce înseamnă perseverența.

El își strânge degetele.

– Spun asta, pentru că clientul meu a pierdut-o pe ultima guvernantă subit și fără avertisment.

– Oh.

– Fiind văduv, este de înțeles că nu i-a fost ușor. Trăim vremuri grele.

Sunt surprinsă.

– Soția lui a murit de curând?

Îmi dau seama imediat că am vorbit neîntrebată. Nu mă aflu aici să-i pun întrebări acestui bărbat; el este aici să-mi pună întrebări mie. Interesul meu nu este agreat.

– Spuneți-mi, domnișoară Miller, zice el, trecând cu lejeritate peste întrebarea mea, ce ocupații ați avut în timpul războiului?

– Am făcut muncă de voluntariat la WVS.

Bărbatul își mângâie vârful mustății.

– Iubitoare, dar capabilă: ar fi o evaluare corectă?

– Aș spune că cele două nu se exclud reciproc.

El notează ceva.

– Ați locuit doar în Londra?

– Am copilărit în Surrey.

– Și ce școală ați urmat?

– Burstead.

Ridică din sprâncene. Este impresionat, dar nu prea vrea să o arate. Știu că am primit una dintre cele mai bune educații din țară. Mama mea a învățat la Burstead, la fel și bunica. Nu s-a pus nicio dată problema ca părinții mei să nu mă trimită acolo. Îmi strâng

pumnii în poală când îmi amintesc fața tatălui meu în timpul mesei de prânz din acea duminică din 1940. Ticăitul ceasului deșteptător, lumina jucăușă a soarelui de iarnă pe masă, mirosul de tartă cu fructe... Furia lui când i-am spus ce făcusem. Că educația pe care ei mi-o cumpăraseră adusese, în schimb, coșmarul în casa lor. Sunetul sticlei sparte când mama a intrat în încăpere și a scăpat din mână paharul fără picior, care s-a făcut țandări pe covorul de culoarea melasei.

Bărbatul își drege vocea, lovind cu stiloul foaia de hârtie. Îmi văd propriul scris de mână.

– În scrisoarea dumneavoastră ați spus că doriți să vă mutați din oraș, zice el. De ce?

– Nu ne dorim cu toții acest lucru? răspund eu cu obrăznicie, pentru că este o întrebare ușoară, pentru că asta se așteaptă să audă. Nu vreau să repet lucrurile pe care le-am văzut sau pe care le-am făcut în ultimii șase ani. Orașul nu mi se mai pare un loc magic.

El ia ca atare răspunsul meu mecanic.

– Dar dumneavoastră, personal, insistă el, privindu-mă din nou în ochi. Mă interesează motivul pentru care vreți să plecați.

Se scurge o clipă, se deschide o ușă, iar persoanele de o parte și de cealaltă se întrebă dacă cealaltă va pași prin ea, înainte ca aceasta să se închidă. Bărbatul se apleacă în față.

– Poate vi se pare necuviincios, zise el, dar vă adresez aceste întrebări în numele clientului meu. Știm că locația noii dumneavoastră slujbe este cu mult diferită de capitală. Sunteți obișnuită cu izolarea, domnișoară Miller? Sunteți obișnuită de una singură?

– Mă simt foarte bine de una singură.

– Clientul meu vrea să știe dacă aveți vigoarea necesară. După cum spuneam, nu își dorește să angajeze a treia guvernantă în doar câteva săptămâni.

– Nici nu mă îndoiesc.

– Așadar, vă rog să îmi iertați neobrăzarea, dar ne-ați putea asigura că nu suferiți de tulburări mintale?

– Tulburări?

– Episoade depresive, atacuri de panică, chestii de genul.

Eu ezit.

– Nu.

– Nu ne puteți asigura sau ne puteți asigura că nu aveți astfel de tulburări?

Pentru prima oară, zăresc o urmă de zâmbet. Aproape că am reușit. Aproape. Nu trebuie să îi spun adevărul. Nu trebuie să îi spun nimic.

– Vă pot asigura că sunt perfect sănătoasă, răspund eu, cu aceeași lejeritate cu care mi-aș rosti numele.

Bărbatul mă măsoară din priviri, apoi împătorește foaia de hârtie din fața lui și o pune la loc în dosar. Când se lasă pe spătarul scaunului, aud cum pârâie pielea.

– Prea bine, domnișoară Miller, zice el. Clientul meu m-a împuternicit să angajez după voie, în funcție de evaluarea mea referitoare la conformitatea solicitantului, și sunt încântat să vă ofer postul de guvernantă la Polcreath cu efect imediat.

Eu îmi stăpânesc entuziasmul.

– Vă mulțumesc.

– Înainte să acceptați, doriți să ne adresați întrebări?

– Aș vrea să știu numele clientului și denumirea casei.

– Atunci trebuie să insist să-mi acordați semnătura dumneavoastră.

Îmi întinde o foaie de hârtie, un fel de contract, în care sunt menționate data începerii, care este săptămâna următoare, termenii generali privind responsabilitățile mele față de copii și faptul că mi se oferă cazare și masă. În josul paginii se află o linie punctată, care așteaptă semnătura mea.

– Știu că este o practică neortodoxă, zice el, dar clientul meu este o persoană discretă. Trebuie să mă asigur mai întâi de loialitatea dumneavoastră, doar apoi îmi este permis să ofer detalii.

– Dar dacă nu cunosc detaliile, nu știu ce semnez.

Bărbatul își ridică mâinile, în semn de neputință. Eu aștept o clipă, însă nu există nici urmă de ezitare în mintea mea. Iau stiloul și mă semnez.

Capitolul 2

Trenul în care mă aflu oprește în gara Polcreath la ora patru, duminică. S-a risipit căldura zilei, iar soarele de toamnă stă deasupra orizontului, aruncând o strălucire aurie pe pământ. Văd mașina, deși nu ai cum s-o ratezi. Este un Rolls-Royce elegant și negru, ale cărui roți albe strălucesc ca niște oase în lumina amurgului.

Mă întâmpină un bărbat scund, de vârstă mijlocie, cu părul blond.

– Domnișoara Miller?

– Bună ziua.

El îmi pune bagajul în mașină, apoi îmi deschide portiera din spate. De aproape, Rolls-ul pare mai rablagit decât la prima vedere. Vopseaua începe să se decojească, iar în interior tapițeria este crăpată și se desprinde de cadrul scaunului. Se simte un miros stătut de țigări și de benzină. Șoferul are nevoie de câteva clipe ca să pornească motorul.

– Eu sunt Tom, om bun la toate la Winterbourne, zice el, când îl întreb.

Înseamnă că nu este șofer, la urma urmei.

– Mă pricep la toate.

Are un ușor accent nordic și o atitudine prietenoasă, relaxată.

– Nu suntem mulți – doar eu și bucătăreasa. Și acum dumneavoastră, desigur. Proprietarul nu își permite alt personal, deși numai Dumnezeu știe câtă nevoie este de el. Suntem extrem de încântați de venirea dumneavoastră, domnișoară. Winterbourne pare întotdeauna mai întunecat în această perioadă a anului, când se lasă inserarea mai

repede, iar lumina dispare. Cu cât suntem mai mulți, cu atât mai bine zic eu.

– Spune-mi Alice, te rog.

– Așa să fie, domnișoară.

Eu zâmbesc.

– Este departe Winterbourne?

– Nu prea departe. Pe stâncă. Pare mai departe din cauza mării – este multă apă. Ești obișnuită cu marea, domnișoară?

– Nu prea. Mi-am petrecut vacanța acolo o dată sau de două ori în copilărie.

– Marea este parte din Winterbourne la fel de mult ca acoperișul și pereții. Presupun că pare ciudat pentru o fată de oraș ca tine, dar asta este. Poți vedea marea de la orice fereastră, ți-au spus asta?

– Nu mi-au spus prea multe.

Tom schimbă viteza.

– Mașina asta-i o rablă. Căpitanul nu s-ar despărți niciodată de ea, dar zău că ne-am descurca mai bine cu un cal și o căruță, după cum merge chestia asta.

– Dar este mai confortabilă, pun pariu.

Deși sunt generoasă, deoarece la fiecare groapă și ridicătură de pe drum mașina protestează scârțâind, iar arcurile din scaun îmi intră dureros în coapse. Distanța scurtă pe care mi-a promis-o Tom parcă nu se mai termină. La un moment dat, părăsim drumul și o luăm pe un fâgaș. Mediul rural se întinde de o parte și de cealaltă a acestuia, o fâșie verde-închis care, la un moment dat, lasă locul unei întinderi de apă cenușie, dacă privesc în depărtare cu ochii mijiiți.

– De aici, mlaștinile par îmblânzite, zice Tom, aruncând o privire peste umăr, dar așteaptă să ajungem pe stâncă. Există o râpă abruptă dincolo – acum ai pământul sub picioare, iar în clipa următoare, nimic. Trebuie să ai grijă, domnișoară. Ceța care vine din spre mare este deasă. În unele zile, nu poți vedea la doi metri în față nu poți vedea nimic. Nu poți auzi decât sunetul mării, iar dacă te

rătăcești și faci un pas greșit, s-a zis cu tine. Winterbourne se află pe stâncă. Unii spun că este al doilea far din Polcreath.

– De când lucrezi pentru căpitan?

– Dinainte de război. L-am cunoscut când era... alt gen de persoană. Războiul a schimbat oamenii, nu-i așa? Nu ești cruțat doar pentru că deții un titlu sau ai o casă ca Winterbourne. A fost rănit în Franța; i-a fost greu, un bărbat în plină putere să devină brusc invalid. Pe tine te-a schimbat războiul, domnișoară?

Îmi fixează privirea asupra orizontului, care seamănă cu o întindere de oțel ce se apropie din ce în ce mai mult, și mă concentrez atât de tare la acea linie dreaptă, încât nu mă pot gândi la altceva.

– Desigur.

– Între noi fie vorba, probabil că mi-aș găsi o slujbă mai bine plătită altundeva, dar sunt loial față de Winterbourne și față de căpitan. Mama spunea că nu ești nimic fără prieteni. Căpitanul nu va spune niciodată că i-am fost prieten, oricum nu spune multe lucruri intenționat.

– E o tragedie că și-a pierdut soția.

– Într-adevăr, domnișoară.

Se lasă o tăcere apăsătoare.

– Dar nu vorbim despre asta.

Mă las pe spate. Sperasem că limbuția lui Tom ar putea duce la o mărturisire, dar se pare că nu și referitor la acest subiect. Până acum, două persoane au refuzat să îmi vorbească despre fosta stăpână a casei. Ce s-a întâmplat cu ea?

Mă aștept să descoperim conacul numaidecât, să îl zăresc printre copaci sau să trecem brusc pe poarta principală, însă, în schimb, îl observ ca o pată neregulată pe stâncă. Așa apare – ca o pată de cerneală de mărimea degetului meu mare, vărsată în apă, ale cărei margini par să dispară sau să se dizolve în aer. Ceva din poziționarea conacului, semeț și singuratic, mă duce cu gândul la o fortăreață din cartea de istorie sau la un desen al unei case bântuite, a cărei siluetă întunecată se ridică impunătoare pe fundalul portocaliu-închis al